

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

ОСОБЛИВІСТЬ РІЗДВА

Коли перша людина ступила на Місяць, це було новою номер один у всіх ЗМІ. Здавалося, що світ зупинився, щоб спостерігати, як Ніл Армстронг робить цей «маленький крок людини і великий стрибок людства». Але ця новина – ніщо порівняно з повідомленням про те, що Бог зійшов на цю землю. Ісус Христос – Бог, а Його день народження – це день, коли Він прийшов на землю.

Ісус, «бувши образом Божим...» (Фил. 2:6), був і Богом, Який на певний час прийшов пожити серед людей. Життя Ісуса не почалося у хліві. Він існував до створення світу. Павло у посланні до колоссян говорить про перевагу Христа, повідомляє, що Він – образ невидимого Бога, що був перед усім, і взагалі, Він – Творець усього що є на землі і на небі (Кол. 1:15-16). Людині було б важко налагодити спілкування з кимось незрозумілим, але Ісус Христос прийшов у людському тілі. Біблія каже, що якщо ви бачили Ісуса, ви бачили Бога. Якщо Ісус справді Бог, і Бог

зійшов на землю, то актуальнішого свята в історії людства бути не може.

Бог став людиною

Реальність Різдва у тому, що Ісус був справжньою людиною з тіла і крові, з кісток і волосся. Він був реальним, а не міфом, не казкою, не красивою історією.

Навіщо Ісусу потрібно було приходити на землю як людина? Якби Богу спало на думку налагодити спілкування з собаками, то Він би прийшов у тілі собаки. Але Бог захотів спілкуватися з людьми, тому став людиною.

Чим Ісус схожий до нас?

Він був народжений, як ми. Він відмовився від усього, що у Нього було, щоб прийти у цей світ, як приходять у світ мільярди інших дітей. І все ж історія всього людства була поміщена в цьому крихітному Немовляті.

Ісус народився серед ночі у хліві в Вифлеємі. Він зростав, як ми. Ріс і розвивався, переживаючи етапи зростання (Лк. 2:52). Уявляєте, як то було – ходити у школу з Ісусом? Ви б розуміли, що Він чимось відрізняється від інших, але чи могли б ви зрозуміти, що Він – Бог? Він цим не хизувався і про це особливо не говорив. Він був людиною, на вигляд – як ще один єврей, працював теслю, як працюють усі люди.

Ісус прийшов померти

Ісус не залишився Немовлятком у яслах. Він зійшов на хрест і добровільно віддав Своє життя за нас. Біблія каже: «Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:8). Ніхто не змусив Його піти туди. Чому Він дозволив піднести Себе на хрест? Біблія каже про дві причини.

Перша – щоб показати Божу любов: «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8). Ним рухала любов. Якщо у вас є запитання з приводу того, наскільки вас любить Бог, – погляньте на хрест.

Друга – щоб заплатити за наші гріхи. Порушник закону зобов'язаний понести покарання. Коли порушені людські закони, покарання, відповідно, людське. За порушення Божих законів буде Боже покарання. Те, що Бог зробив 2000 років тому, може змінити ваше життя сьогодні. Ми можемо отримати прощення за все, що скоїли до цього моменту, і за все, що ми ще можемо скоїти. Ось справжня причина Різдва.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ
2018 РОКОМ ЩИРО ВІТАЄМО ВСІХ
ВАС, ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Хай зоря Господнього Різдва сяє
у ваших серцях Божою любов'ю,
даруючи мир, злагоду і любов вашим
родинам і всій нашій Україні.

Христос народився!
Славимо Його!

ТИША СПАДАЄ НА ЗЕМЛЮ УСЮДИ...
ТИША ТА НІЖНІСТЬ У НАШИХ СЕРЦЯХ.
АНГЕЛ СПІВАЄ: «РАДІТЕ ВСІ ЛЮДИ!
ТІШТЕСЯ, ЗЕМЛЕ ТА НЕБЕСА!».

ПОДУМКИ ВИРУШИМ У ПАЛЕСТИНУ,
У ВИФЛЕЕМ, У МИНУЛІ ЛІТА.
ЗІРКА НАМ ВКАЖЕ ДОРОГУ ДО СИНА –
БОЖОГО СИНА ІСУСА ХРИСТА.

ПЕРЕД СВЯТИМ НЕМОВЛЯТ НА КОЛІНА
СХИЛИМОСЬ І ПРИНЕСЕМО ДАРИ –
ЗОЛОТО ВІРИ, РАДОСТІ МИРО,
СМИРНУ ТА ЛАДАН МОЛИТВИ Й ХВАЛИ.

Як працює НАСА

Під Різдво 1968 року астронавти з «Аполлона-8» читали текст із Книги Буття під час прямого включення з орбіти місяця. У готелі Г'юстона перебував японський кореспондент, що висвітлював цю подію. Він зателефонував до НАСА і попросив копію промови астронавтів.

Офіцер НАСА, дізнавшись, де журналіст перебуває, попросив його відчинити верхню шухляду тумбочки біля ліжка, і прочитати перші ж рядки книги, яка там лежить. Репортер знайшов гедеонівську Біблію і прочитав. Пізніше він писав: «НАСА настільки добре працює, що текст промови астронавтів був завчасно поміщений в тумбочці мого номера».

Прем'єр Ізраїлю сподівається, що світова спільнота визнає Єрусалим столицею держави

Прем'єр-міністр Ізраїлю Біньямін Нетаньягу висловив сподівання, що більшість країн за прикладом США визнають Єрусалим ізраїльською столицею.

Про це ізраїльський прем'єр заявив у Брюсселі, де брав участь у засіданні Ради ЄС у закордонних справах, повідомляє Укрінформ. «Я переконаний, що більшість європейських країн передислокують посольства до Єрусалима і визнають Єрусалим столицею, співпрацюючи з нами заради безпеки, процвітання і миру», – заявив прем'єр-міністр Ізраїлю.

Він наголосив, що рішення президента США Дональда Трампа визнати Єрусалим столицею Ізраїлю ґрунтується на беззаперечних історичних фактах, а також на реальності.

«Мир полягає у визнанні нашої дійсності. Те, що Єрусалим є столицею, очевидно для всіх. Наш парламент – кнесет – дислокується там, наш уряд, офіс президента, Верховний

суд», – зазначив Нетаньягу.

У близькосхідному регіоні тривають протести після того, як президент США Дональд Трамп анонсував визнання Єрусалима столицею Ізраїлю і перенесення туди американського посольства. Ліга арабських держав засудила рішення Вашингтона як таке, що «посилить напругу, розпалює гнів і погрожує занурити регіон у ще більше насильство й хаос». Резолюцію підтримали й деякі союзники США – ОАЕ, Саудівська Аравія і Йорданія.

Ізраїль анексував Східний Єрусалим під час Шестиденної війни 1967 року, проте досі міжнародна спільнота не визнавала його частиною Ізраїлю. Усі іноземні посольства в Ізраїлі розміщені у Тель-Авіві. Палестинці хочуть, аби Східний Єрусалим став столицею їхньої майбутньої Палестинської держави, створення якої передбачається політикою «двох держав для двох народів».

Згідно з ізраїльсько-палестинськими мирними угодами 1993 року, остаточний статус Єрусалима ще належить визначити на фінальних етапах

мирних переговорів.

Місто Єрусалим має виняткове значення як для Ізраїлю, так і для палестинців. Саме там розташовані місця, святі одразу для трьох монотейстичних релігій – ісламу, християнства і юдаїзму.

«Найдорожчий подарунок, який ми можемо отримати, – це Христос».

ЕММАНУЇЛ, що значить: «З НАМИ БОГ»

З народженням Ісуса Христа розпочався новий період в житті людства. Ця визначальна подія розділила історію на «до» і «після». Спаситель прийшов до людей, які жили у гріхах і не мали ніякої надії, щоб дати їм свободу і вічне життя.

Коли благочестива Марія була заручена з Йосипом, виявилось, що вона чекає народження дитини. Наречений був праведним, не бажав розголошувати про це, щоб не завдавати їй болю. Але вирішив розлучитися з Марією, вважаючи, що вона повелася щодо нього нечесно. Тоді йому вві сні з'явився ангел Господній і промовив: «Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачате в ній – то від Духа Святого. І вона вродить Сина, ти ж даси Йому Ім'я Ісуса, бо спасе Він людей своїх від їхніх гріхів. А все оце сталося, щоб збулося сказане пророком від Господа, який провіщає: «Ось дівка в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ім'я Еммануїл», що в перекладі є: З нами Бог» (Мт. 1:20-23).

Пророчі слова Ісаї збулися: народився Еммануїл – «з нами Бог», давши можливість відчувати, що Він завжди з нами: у бідах – щоб підтримати, у

радість – щоб зробити її довготривалою і досконалою, у горі – щоб втерти сльозу... Він додає нам сил, допомагає у боротьбі за правду і добро.

Написано, що Він народився для нас: «Бо дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його...» (Іс. 9:5); «... народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь...» (Лк. 2:11). Він став надбанням не тільки Марії та Йосипа,

не тільки ізраїльського народу, але людей усіх народів та народностей, племен і язиків.

Багато людей почуваються самотніми навіть тоді, коли навколо – люди. Бог хоче розділити їхню самотність, тому кожен сьогодні має можливість провести своє життя із Ним як із Другом, Порадником, Тим, Хто ніколи і ні за яких обставин не зрадить, не підведе і не забуде. Більше

того, Він може зрозуміти нас, як ніхто інший, бо був «... випробуваним в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15).

Бог зробив усе, аби примирити людство з Собою, з'єднати з ним. Ісус прийшов у цей світ для того, щоб бути Богом з нами. З часу гріхопадіння між людиною і Богом утворилася прірва, містком через яку став Його Однороджений Син. «Я – дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6), – говорив про Себе Ісус Христос.

Ще про Нього написано, що є «один Посередник між Богом та людьми – Людина Христос Ісус» (1 Тим. 2:5). В Ісусі Христі поєдналися божественна та людська природи. «Слово сталося тілом і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Єдинородного від Отця» (Ів. 1:14), – так сказав про це апостол Іван. Він як очевидець стверджує: «Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали і чого руки наші торкалися – про Слово життя – а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам...» (Ів. 1:1-2).

Багато біблійних персонажів захоплюють нас своєю любов'ю до Бога та вірністю Йому, неповторними та особливо близькими відносинами з Ним, завдяки чому ми можемо дещо

дізнатися про Бога. Проте жоден з них не міг показати світові Отця.

«Ніхто Бога ніколи не бачив – Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Ів. 1:18). Лише в Ісусі Христі можна побачити Бога Таким, Яким Він є, адже «в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9).

У Посланні до євреїв читаємо про Ісуса: «Він був сявом слави та образом істоти Його...» (Євр. 1:3). Син Людський був тією Божою силою, через яку Господь досягав людей Своєю любов'ю, зігрівав теплом, осявав світлом правди. В Особі Христа відкривається пізнання слави Божої. Він Сам у молитві до Отця промовляв: «... Ту славу, що дав Ти мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я – у них, а Ти – у Мені, щоб були досконалі в одно...» (Ів. 17:22-23). В Ісусі Христі Бог поєднав небо та землю.

Ісус прийшов у цей світ, щоб бути з нами навіки. Під час зустрічі зі Своїми учнями після воскресіння Ісус Христос заповів: «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина і Святого Духа, навчаючи зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякчасно аж до кінця віку!» (Мр. 28:19).

Він запевнив учнів, що уже постійно буде перебувати з ними, а тому вони завжди та в усьому можуть покладатися на Нього. Адже Він – Еммануїл, що значить: «Бог з нами».

Ігор КРОЩУК.

У КАНАДІ ХРИСТІЯНАМ ВІДМОВИЛИ В УСИНОВЛЕННІ ЧЕРЕЗ ЇХНІ ПОГЛЯДИ НА ГОМОСЕКСУАЛІЗМ

Подружня пара з Канади подала в суд на уряд провінції Альберти після того, як їм відмовили в усиновленні дитини через християнські переконання.

У жовтні 2016 року подружжя подало документи на всиновлення дитини. Їхню справу було передано соціальним службам в Едмонтоні, Альберта, які завершили психологічну і фінансову оцінку подружжя і підготувалися до дослідження житлових умов. Під час домашнього дослідження соціальний працівник запитав про їхні переконання відносно гомосексуалізму. Подружжя заявило, що обоє дотримуються біблійних поглядів на шлюб і сексуальність.

У березні цього року соціальна служба повідомила їм, що виникли додаткові запитання про гомосексуалізм, що ґрунтуються на їхніх відповідях під час домашнього дослідження.

«Біблійні принципи – основа нашої сім'ї, – написало подружжя у додатку, представленому в суді.

– Ми вважаємо, що гомосексуалізм неправильний... Стат'я і сексуальність визначаються при народженні, і Бог дав усе для того, щоб люди насолоджувалися даром сексу – у межах шлюбу між чоловіком і жінкою».

Але пара також заявила, що вони будуть любити й приймати дитину незалежно від її сексуальності. Через кілька днів соціальні служби відмінили свою рекомендацію для затвердження, заявивши, що пара не зможе допомогти дитині з «проблемами сексуальної ідентичності».

«Якщо ми не змінимо свої релігійні переконання щодо сексуальності, щоб відповідати переконанням більшості, ми не зможемо адаптувати дитину», – сказала жінка після зустрічі із представником служби.

Апеляція не дала ніяких результатів. У травні служби в справі дитини і сім'ї офіційно відмовили подружжю в усиновленні, заявивши, що їхні переконання щодо статі і сексуальності відрізняються від «офіційної позиції уряду Альберти».

Пара, яка отримала підтримку

від Центру правосуддя в питанні конституційних свобод, 1 листопада подала позов до суду.

«Якщо залишити все як є, це рішення буде мати серйозні наслідки для свободи всіх канадців, не кажучи вже про негативні наслідки для багатьох дітей, які ніколи не будуть прийняті, якщо уряд продовжить цю дискримінацію», – сказав президент Центру правосуддя Джон Карпай у своїй заяві.

Католицькі організації виразили стурбованість з приводу такого рішення соціальних служб і розглянули справу, посилавшись на вчення Церкви про гомосексуалізм. Гомосексуальні дії «за своєю природою не в порядку» і «ні за яких обставин не можуть бути схвалені відповідно до катехизису Католицької Церкви».

«Дуже серйозна проблема в цьому випадку – визнання санкціонованої державою догми сексуальності і статі, – заявив Альберт Молер, президент Південної баптистської духовної семінарії. – Цей випадок засвідчує, що нині Альберта має неправдиву доктрину щодо питань сексуальності, особливо гомосексуалізму і одностатевих шлюбів».

ВІДКИНЬТЕ «МЕРТВЕ» ХРИСТІЯНСТВО

Християни повинні віддати своє життя Ісусу і не йти на компроміс з Євангелієм, ховаючись за добрими ділами.

Про це говорив, виступаючи на головній сцені Національного парку у Вашингтоні, Френсіс Чан, проповідник, який очолює мережу домашніх церков We Are Church у Сан-Франциско. Френсіс проповідував десяткам тисяч людей, що зібралися з усіх 50 штатів Америки на конференції America's Tent at Meeting. Чан закликав віруючих бути відважними і готовими віддати своє життя за Христа.

«Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасти?», – наголосив Чан, цитуючи слова Ісуса (Мр. 8:36).

«Ми живемо в час, коли християни починають змінювати суть свого богослов'я, тому що вони соромляться Слова Ісуса Христа, мовляв, воно не популярне, – продовжив Чан. – Ми можемо робити добрі речі в житті, але це не найважливіша складова нашого життя».

«Багато християн готові турбуватися про бідних, боротися з торгівлею людьми і працювати заради расового примирення, – додав він. – Я сам така людина. І все це добре, важливі, біблійні принципи. Але я помічаю, що дуже мало людей проповідують Євангеліє. І я знаю, чому».

Мене ніколи не переслідували за те, що я годував бідних. Ніхто не переслідував мене за протидію торгівлі людьми. Ніхто не гнівався на мене за те, що я хочу єдності в Церкві, расового примирення або навіть примирення між деномінаціями. Переслідування приходять, коли християнин починає ділитися основними істинами Євангелія, які не назвеш політкоректними. Коли я кажу людям, що вони за своєю природою – об'єкт гніву, що вони повинні стати перед Святим Богом і що немає імені під небом, через яке вони можуть бути спасенні, окрім Імені Ісуса Христа, коли я кажу їм про те, що вони – грішники, – ось тоді мене не сприймають».

Добрі діла – благородні і благочестиві, повторив проповідник, але легко

сховатися за ними і стриматися від проповіді Євангелія.

«Хай я втрачу своє життя, втрачу репутацію, але я не хочу соромитися Ісуса і Його Слова, тому що я не хочу, щоб Він соромився мене, коли прийде. Я благаю вас: віддайте все своє життя в руки Ісуса!».

Френсіс Чан закликав людей читати Біблію щодня, бо недостатньо прочитати її один раз від палітурки до палітурки, щоб отримати розуміння істини.

«Настав час для нас турбуватися про тих, хто не знає Ісуса, так, як турбувався про них колись апостол Павло. У Посланні до філіп'ян він пише: «Бажаю ж, браття, щоб відали ви, що те, що сталося мені, вийшло більше на успіх Євангелія, бо в усій преторії та всім іншим стали відомі кайдани мої за Христа. А багато братів у Господі через кайдани мої поспілили та ще більше відважилися Слово Боже звіщати безстрашно. Одні, правда, і через задрощі, другі ж із доброї волі Христа проповідують; а інші з любові, знаючи, що я поставлений на оборону Євангелія; а інші через підступ звіщають Христа неширо, думаючи, що додадуть тягара до кайданів моїх. Але що ж? У всякому разі, чи облудно, чи широко, Христос проповідується, а тим я радію та й буду радіти» (Фил. 1:12-18).

«Я знаю, що це дуже важко – втратити своє життя за Ісуса, – говорить Френсіс Чан. – Але це єдиний шлях до того, щоб врешті-решт його знайти. Це нам засвідчує Біблія».

А в чіх руках ваше життя?

ПОКЛИК

Цього року весь світ відзначає 500-ліття Реформації. Не минули ці святкування й Україну. Окрім різноманітних імпрез і дійств, що відбувалися протягом року, з'явилось досить багато матеріалів про те, як ця подія вплинула на наш народ і нашу культуру. Не раз було відзначено, що Реформація мала безпосередній вплив на формування української культури, освіти, філософії, релігійної думки.

Та, окрім усього, автори цих досліджень наголошували, що ідеї Реформації не просто дали поштовх для розвитку світового співтовариства, а й стали фундаментом для створення нового погляду на людину і світ. І всі акцентують, що сучасні економічно успішні країни – це переважно ті, де ідеї Реформації були панівними не лише в царині науки і культури, а й у сфері економіки.

Як таке може бути і чи може релігійна думка сприяти економічному розвитку країни? Чому процес, який розпочався як реформа Церкви, став настільки впливовим усього цього Європі?

Більшість людей, навіть досить далеких від релігії, чули християнський вислів про те, що потрібно все робити як для Бога. Цей вислів – слова апостола Павла, які він двічі написав церкві у Колосах, перебуваючи у в'язниці в Римі.

Ось вони: «І все, що тільки робите словом чи ділом, – усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві... І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:17, 23).

Людам, які називають себе християнами, ці слова мають пояснювати, як ставитися до всіх ситуацій, подій і вчинків, якими буде наповнене їхнє життя. Бо коли в Антіохії послідовників Ісуса Христа назвали «християнами», то цим хотіли підкреслити, що ці люди у всіх сферах життя йдуть за Христом і втілюють Його принципи. Власне, «християни» – це народне прізвисько, яке дали першим учням Христа. І саме цим послідовникам Христа і написав апостол свої слова.

Він знав із власного досвіду й досвід свого народу, що відвічання проблема людей – бажання розділити своє життя на духовну сферу і «не дуже духовну», де в одній Бог присутній, а в другій – якось і не дуже; одною ми можемо служити Богу, а іншою хтозна... І це впливає із широго бажання визначити чіткі чорно-білі рамки для полегшення життя: те служити Богу, а те ніякого відношення до Нього немає, тому мені і перейматись цим не варто.

Наприклад, коли ми чуємо словосполучення «духовна сфера життя», то в більшості людей виникає асоціація із читанням Біблії, відвідуванням храму, молитвою, щирим виконанням Божих Заповідей, або, зрештою, із місією в далекій країні. Але з Божого погляду це і так, і трішечки не так (як казав Шелленко-деншик). Адже це не відповідає тому, що записано в Слові, і тому, що Бог хотів через це зафіксоване Слово донести до людей.

По-перше, коли ми розгортаємо Книгу книг і знайомимося, наприклад, із Псалмом 138, то можемо легко зауважити думку, яку псаломспівець хотів відкрити людям: Бог присутній у будь-якому куточку землі, й немає місця, де б ми змогли сховатися від Нього. Навіть Боже Ім'я, яке зустрічається в Слові – Всодиприсутній, підкреслює цю думку.

По-друге, Бог, створивши цей світ, заснував Його на Своїх

законах, які ніхто не може відмінити. Адже вони – основа буття цього континууму. Найвідоміший – закон сієння і жнив: що ти сієш, те й жнеш, – це універсальний закон як фізичного плану буття, так і духовних аспектів. Усі речі в цьому світі відображають красу і велич Бога і мають вказувати на Його неперехідні цінності. Пізнаючи їх, ми можемо пізнати Бога як Творця. Саме тому при творінні Бог запечатував кожен день творіння словом «добре», констатуючи факт того, що створений Ним усе світ цілком відображає Його задум.

Деякі люди вказують, що цей світ просякнутий гріхом і не може достатньою мірою відображати Творця. Це насправді так. Проте... Часто люди уявляють, що діявол є таким собі суперником Бога, який повністю спотворює Його речі. Але ми забуваємо, що сатана у своїй суті був ангелом, тобто істотою, яка сама створена й не мала можливості щось творити. Усе, що він може, – перекучувати, споганювати і паплюжити Боже творіння, адже на їх сторожі стоїть Сам Бог. Бо варто було би цьому стати, як увесь усе світ пішов би шкереберть, адже всі принципи та закони буття створив Бог.

Тому одне із завдань будь-якого християнина – відкривати багатство слави і величчя Бога у всіх сферах життя. І яскравим прикладом такого життя є Ісус Христос. Адже у всіх обставинах життя Він відкривав Божий задум і Його присутність у всіх, навіть дрібних ситуаціях життя.

Виходячи з такого контексту життя, апостол Павло пише свої слова. Він хотів, щоб Церква, яка на той момент лише зароджувалась, розуміла, що питання слідування за Богом – це не просто якась окрема, специфічна частина життя, а охоплює всі сфери існування людини.

Однією з головних тез Реформації було повернення до вчення Слова як основи наших стосунків із Богом. Читаючи Слово, люди мали зрозуміти, що немає якихось окремих, духовних стосунків із Богом. А цими стосунками має бути просякнуте все життя, усі сфери людського життя і діяльності. Де б ти не був, ти можеш відкривати Бога і Його принципи. Яку би ти роботу не виконував, власне, на цьому місці ти можеш прославляти Бога. І робота – така сама сфера, де Бог може бути явлений іншим людям.

Згодом такий підхід до життя був названий «протестантською трудовою етикою». Саме ці погляди лягли в основу подальшого розвитку таких країн, як Німеччина, Швейцарія, Англія, США, Канада, Нідерланди, Австрія, Чехія, скандинавські країни та інші. Про цей феномен більше можна дізнатись із книги «Протестантська етика і дух капіталізму» Макса Вебера.

Люди, які читають Слово, знають, що Бог хоче впорядкувати все наше життя таким чином, щоби ми змогли зрозуміти Його задум і Його бачення щодо всіх речей, які нас оточують,

присвятити своє життя тій професії, від якої співатиме серце, – ось задум Бога для всіх людей. Адже Він створив нас із різними талантами і здібностями, з різним характером і зовнішністю. Його задум – через це різноманіття задовольнити всі потреби, які виникають на землі.

Іван Хреститель сказав, що людина нічого не може прийняти, якщо їй це не буде дане від Бога. Іншими словами, усі дані нам здібності – це дарунок Бога, Який хоче, щоби ми їх використали для користі іншим. Саме це й називають «покликом».

Це слово сьогодні непопулярне, адже багато людей ідуть туди, де легше вчитися де небагато вимагають, або здобувають професію, якою в перспективі можна більше заробити, а не ту, куди кличе їх серце. Саме тому ми маємо таких лікарів, учителів, депутатів, продавців, юристів. Будь-яка робота за такого ставлення буде нудною, і ми її виконуватимемо абияк.

Та коли Бог обдаровує нас чимось, Він вимагає дуже серйозного і вдумливого підходу до професії. З погляду Біблії немає професії, якою не можна прославляти Бога (звісно, окрім тих, які прямо порушують Божі Заповіді). Він, даючи нам здібності, хоче, щоби в тому місці, у якому Він нас помістить, ми відображали Його волю і виконували Його заповіді.

Це і стало основою реформованого християнства. Адже неважливо, ким ти працюєш, важливо, чи ти приймаєш Божий план на своє життя і чи втілюєш його. Ти вчитель – навчай як для Господа, прибиральник – наводь лад у цьому житті для Бога. Ти бізнесмен – провадь свій бізнес так, щоби прославився Бог, ти... Власне, саме тому апостол Павло пише свої слова в контексті повсякденного життя християнина, тобто тих речей, із якими ми стикаємось щодня.

Саме таке ставлення до життя вилилось у тезу «вся слава Богів», яка стала однією із п'яти Solo, тобто п'яти принципів Реформації. І саме цього навчали молодих людей у школах, і цей принцип ліг в основу тих великих економіко-соціальних перетворень, які відбулися в західному суспільстві після Реформації.

Тож усвідомлення і втілення в навчальному процесі цього принципу вчителями – наріжний камінь нашого майбутнього. Адже розуміння того, що я можу на будь-якому місці прославляти Бога через свою професію – це запорука майбутніх здобутків. Саме тому Мартін Лютер доручив своєму другу й соратникові Філіппу Меланхтону організувати систему шкіл у Німеччині, щоб молоде покоління виховувалося на цих засадах.

Те, якими талантами і здібностями я володію, – це царина Бога. Але те, як я ними розпоряджаюсь, у що вкладаю і чому присвячую – це виключно відповідальність людини. І розуміння того, що там, де я є, я маю бути представником Творця – буде впливати на вибір професії, на мою посвяту.

Мій професіоналізм, моя пошва, мій стан серця – це те служіння Богів, яке не менш важливе, ніж читання Слова чи відвідування храму. І проголошення через професію Божих чеснот і Божих засад, на яких, незважаючи на панівні у світі погляди, можна розвиватися і служити іншим, стане не менш вражаючим свідченням для всіх хто поруч.

Олег БЛОЩУК.

Феномен Трійці

Трійця – одна з найбільших богословських загадок. Деякі вважають, що оскільки ми віримо в одного Бога, ми не можемо прийняти концепцію Трійці. Однак Біблія вчить, що Бог – це втілення трьох Особистостей – Отця, Сина і Святого Духа, і кожна з них повністю володіє божественною природою (див. Мт. 3:16-17).

Отець – джерело Трійці, Творець, першопричина. Він – основна думка, концепція всього, що було і буде створено. Ісус сказав: «Отець Мій працює аж досі, – працюю і Я» (Ів. 5:17).

Син – «Однороджений» від Отця. Якщо ви хочете знати, хто такий Отець, подивіться на Сина. Ісус сказав: «Хто бачив Мене, той бачив Отця» (Ів. 14:9). Син Божий – наш Відкупитель.

Святий Дух, третя Особа Трійці, Йому поклоняються разом з Отцем і Сином.

Отець, як першопричина всього, породжує творчу думку. Син виражає цю думку. Дух активує творче слово і пов'язує його з тим, що створено. Він надихав Писання і наділяв силою Божий народ. В Євангелію сказано, що Він світові виявить «про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16:8).

Усі три Особи Бога – вічні. Отець існує вічно. З Ним завжди існував Його Син. Отець завжди любив Сина, і Син любив Отця і служив Йому. Ці відносини любові вершиться вічний Дух Божий. Таким чином, не було такого часу, коли був лише Отець. Усі вони існували

до того, як що-небудь могло початися. Три різні Особи функціонують як Єдине.

У природі також прослідковується феномен триєдності. Світло можна поділити на три основні кольори, але світло єдине. Призма буде розкривати кольори окремо, вони унікальні, але при цьому уніфіковані.

Спрошеним прикладом Трійці в природі також може слугувати перетворення води на пару чи в лід. Проблема з цією ілюстрацією полягає в тому, що вода стає або паром, або льодом і тоді перестає бути водою. Деякі християни наводять цей приклад для пояснення феномену Божої Трійці. Цей тип мислення приводить до ересі, яка стверджує, що Отець перетворюється на Сина або на Духа.

Однак під час хрещення Ісуса всі три Особи Трійці були присутні і діяли! Отець промовляв з небес, Син виконував правду, Дух зійшов на Сина, як голуб (див. Мт. 3:16-17, Мр. 1:9-11, Лк. 3:21-22).

Існування Трійці – таємниця, яка колись відкриється нам. А поки що нам залишається вірити всьому, що про це говорить Біблія.

Як виграти війну за розум

Апостол Павло повчає церкву в Римі не стосуватися до віку цього, а перемінюватися відновою розуму (Рим. 12:2). Церкву в Коринті він вчить вести духовну війну і руйнувати всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога (2 Кор. 10:5).

У бурхливому світі, де вороги нашої душі намагаються відволікти і знищити нас, ми відчайдуш-но потребуємо щоденного оновлення розуму правдою Євангелія.

Досліджуйте свої думки

Ви коли-небудь звертали увагу на те, що відбувається у вашому розумі? Що ви відчуваєте? Про що думаєте? У що вірите?

Наші історії наповнені розчаруванням, спустошенням і болем. А наші серця і розум чують неправду, обман і звинувачення, які так завзято розпускають світ, тіло і диявол.

Нам потрібно полонити свої думки на послух Слову Божому. Для того, щоб щось полонити, необхідно взяти над цим владу – подібно як розлучену тварину вміщують у клітку. Потім потрібно уважно вивчити свої думки і усвідомити, про що ми думаємо, у що віримо і чому.

Таким чином, ми побачимо, чи відповідають наші думки правді про Христа і про наше нове життя в Ньому, чи відповідають вони істині Євангелія. Запитайте себе: чи думаю я або чи вірю в те добре, що сказано про Бога, про інших і про мене?

Вороги нашої душі говорять неправду про Бога, щоб спокусити нас, породити недовіру в стосунках, щоб розділити і проголосити звинувачувальні слова, щоб знищити нас. Які слова у своєму розумі чуєте ви?

Підкоріть свій розум

Просіть Бога допомогти вам підпорядкувати свої думки Ісусові – істині Євангелія. Якщо ваші думки і переконання не будуть належними, просіть Господа Духом

Святим вказати вам на це.

Ось деякі з ключових запитань для роздумів:

– Це правда чи брехня?

– Це звучить, як звинувачення диявола чи звинувачення Духа?

– На що я покладаю свою надію: на Бога і Його Слово чи на когось іншого?

– Як істина про життя Ісуса, Його смерть і воскресіння стосується цієї думки чи переконання?

– Що мені потрібно в цю мить згадати про Ісуса? Молитва – це значить не тільки відкривати свої прохання Богів. Це також означає підкорити думки і переконання Божому Духові, щоб розум оновився істиною Божого Слова.

Розпізнайте плід

Якщо ми покоримося веденню Духа Святого, то будемо мати відповідний плід. Ось як описує цей плід апостол Павло: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, здержливість, лагідність – життя, яке нагадує життя Ісуса (див. Гал. 5:22-23).

Натомість діла плоті породжують життя, що суперечить прикладу Христа, бо воно наповнене такими речами, як «перелюб, нечистість, розпуста, ідолопоклонство, чари, ворожнеча, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього» (Гал. 5:19-21).

Один із способів бити за розум – це розпізнання плоду, який ми приносимо чи який принесем, якщо погодимося з певною думкою або запропонованою ідеєю.

Дух викриває нас і веде до покаяння. Покаяння – це не просто зміна поведінки. Нам потрібно, щоб Дух показав, де ми повірили неправді, і привів нас до правди про Ісуса, відкрив очі, щоб

побачити, і серця, щоб повірити. У міру того, як рухається Дух, ми переживаємо оновлення розуму, яке веде до зміни способу життя.

Удар у відповідь

Битва у вашому розумі – це не пасивна дія, а активна, рішуча боротьба з допомогою Божої сили і духовної зброї, яка стала для нас доступною завдяки Євангелію. Коли Дух Святий відкриває правду про Ісуса, необхідно втримати її (1 Кор. 15:2), заховатися в ній і навчитися активно боротися, використовуючи її.

Апостол Павло вмовляв церкву в Ефесі: «Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його. Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли стати проти хитрощів диявольських» (Еф. 6:10-11). Потім він описує зброю, яка стала для нас доступною через Євангеліє (Еф. 6:14-18).

Ми боре́мося, опоясавшись правдою Євангелія, наче поясом, який втримує все інше. Наші серця захищені бронєю праведності Ісуса. Ми готові негайно втілювати від зла і бути слухняними, тому що ми звільнилися від гріха, сорому і страху. Завдяки Христу наша провинна знята, сором – покритий, а страх знищений, тому що Він переміг наших ворогів.

Візьміть щит віри. Вірте у все те, що Бог звершив для вас в Христі Ісусі. Покрийте свій розум шоломом спасіння, щоб захиститися від неправди, звинувачень і спокус, з якими доведеться стикнутися. І використовуйте даний вам меч – Слово Боже. Проголошуйте правду про Ісуса, щоб відбити атаки диявола.

І у всьому цьому продовжуйте надіятися на Духа Святого в молитві. Зброї ніколи не буде достатньо, якщо ви не ходите в силі Духа.

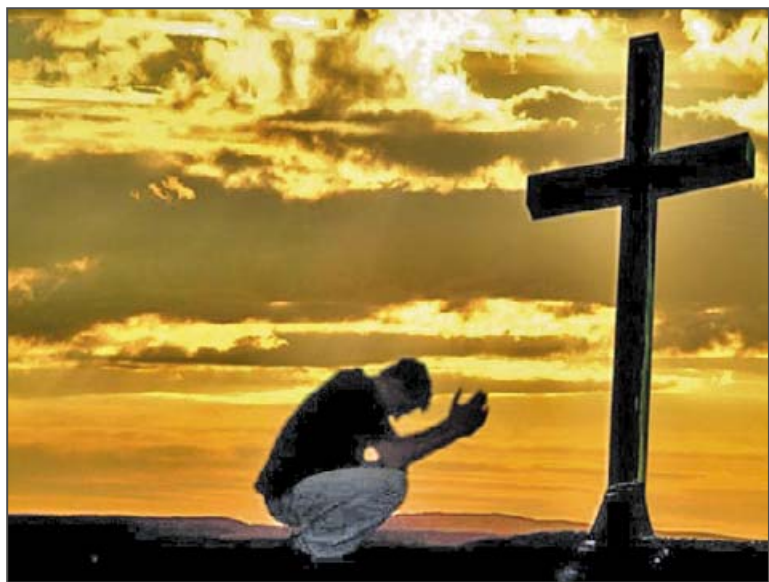
Полоніть свої думки і уважно досліджуйте їх. Приведіть їх в покору. Розпізнайте плід. Завдайте у відповідь удару правдою Євангелія.

ieshua.org.

ЖИТИ ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ

Кожного дня ми стараємося досягнути певної цілі. Хтось хоче заробити своїх 100 доларів, хтось – знайти відходи, щоб наповнити шлунок, хтось випрошує гроші, щоб купити спиртного, хтось хоче якісно зробити свою роботу, щоб його похвалили, хтось хоче зробити хоча б одну добру справу, хтось спішить помолитися...

Бог через пророка Ісаю відкриває людям секрет того, для чого Він їх створив (Іс. 43:5-7): «Не бійся, бо Я ж із тобою! Зо сходу згромаджу насіння твоє, і з заходу тебе позбираю. Скажу півночі: Дай, а до півдня: Не стримуй! Поприводь ти синів моїх здалека, а дочки мої від окраїн землі, і кожного, хто тільки зветься Іменням Моїм, і кого Я на славу Свою був створив, кого вформував та кого Я вчинив».

Творець усеїсвіту створив людину, щоб вона жила для Його слави. Як кожного дня жити для Божої слави?

Жити за призначенням

Коли людина живе на землі й не виконує свого призначення, вона з плином часу деградує у характері та поведінці. Бог відкрився всім людям через природу і совість, але людина сама вибирає життєву дорогу. Якщо вона вибирає жити не для Божої слави та починає поклонятися Божому або людському творінню, замість того, щоб поклонитися Творцю, Бог забирає руку благодаті від таких людей і дозволяє їм жити за бажаннями їхнього тіла. Як наслідок – усе починається з «пристойних» гріхів, а завершується гріхами Содому і Гоморри.

«Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою, тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання, бо, пізнавши

Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але зникли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрим, вони потуманіли, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів. Тому то й видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знесли славу тіла свої. Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь. Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну, бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне. Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрости, убивства, суперечки, оман, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке» (Рим. 1:19-32).

Що відбувається з речами, коли

їх використовують не за призначенням? Вони дуже скоро псується і втрачають придатність для подальшого використання за призначенням. Так само й жінка, яка живе в розпусті, не може стати нормальною дружиною для свого чоловіка: «Трясетесь земля під трьома, і під чотирма, яких знести не може вона: під рабом, коли він зацарює, і під нерозумним, як хліба наїється, під розпусницею, коли взята за жінку, і невірницею, коли вижене пані свою!..» (Пр. 30:21-23).

Жити за призначенням – це кожного дня знати, чого від тебе очікує Бог, і максимально цього досягати. У Бога є загальне призначення для всіх людей:

«Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами» (Рим. 8:29). «Завжди радійте! Безперестанку молитесь! Подякуйте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:16-18).

«Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня. І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом» (Еф. 5:17-18).

«Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, подідавайте ваші тіла на жертву живу, святую, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але переміняйте відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2).

Виконуючи кожного дня Божі повеління: сповнятися Духом Святим, ставати подібними до образу Ісуса Христа, за все дякувати, безперестанку молитися, завжди радіти, роблячи добро, – ми будемо жити для Божої слави.

У Бога є призначення для кожної людини зокрема, для цього Він дає їй певні дари і таланти. Апостол Павло говорить про своє призначення і призначення апостола Петра: «Навпаки, побачивши, що мені припоручена Євангелія для необрізаних, як Петрові для обрізаних, бо Той, Хто помагав Петрові в апостольстві між обрізаними, помагав і мені між поганими» (Гал. 2:7-8). «На що я поставлений був за проповідника та за апостола, правду кажу, не обманюю, за вчителя поганих у вірі та в правді» (1 Тим. 2:7). Бог створив кожного із нас для певної мети, яку ми маємо знати і згідно з якою маємо жити. Це і буде життя для Божої слави.

Отримати знання слави Божої

Друге, що допоможе нам жити для Божої слави, – це знання, які ми

отримуємо від Бога через увірування в Ісуса Христа як особистого Спасителя. «Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа, ми ж самі раби ваші ради Ісуса. Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій. А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних, щоб велич сили була Божа, а не від нас» (2 Кор. 4:5-7).

Мільярди людей брали Біблію в руки і намагалися її читати, і, на жаль, більшість так і не зрозуміла, про що читала: «І над ними збувається пророцтво Ісаї, яке промовляє: Почуєте слухом, і не зрозумієте, дивитися будете оком, і не побачите...» (Мт. 13:14).

Тому ці люди так і не розпочали жити для Божої слави. Гріх, який вони люблять і роблять позбавив їх такої спроможності: «Бо всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23).

Апостоли, залишивши все, пішли за Ісусом. Три роки вони бачили, як Він проповідував, зціляв людей, робив чудеса, але розум їхній був закритий для розуміння Божої слави. Ісус каже, що помре і на третій день воскресне, а апостоли після цього питають, які посадові місця вони займуть у царстві Ізраїльському (Мр. 8:31-33, 9:31-34). І тільки коли Бог «розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання» (Лк. 24:45), вони усвідомили, про що Ісус їх навчав.

Чи розумієте ви Біблію, коли читаєте або слухаєте в храмі?

Апостол Павло говорить, що Бог звелів, щоб світло засяяло в його серці (2 Кор. 4:5-7), унаслідок чого прийшло просвітлення знаннями слави Божої. У 25 років я взяв Біблію до рук із великим бажанням її зрозуміти. Як наслідок, Бог і мені послав Своє світло та просвітв знаннями слави Своєї. Я цілком усвідомив хибність свого життєвого шляху, натомість отримав розуміння правильної Божої дороги, якою потрібно рухатися далі.

Чи визнали ви себе грішними перед Богом, тими, хто жив для власних бажань, а не бажань Творця всесвіту? Якщо так, то ви маєте великий привілей щодня читати Його Слово, щоб отримувати необхідні знання, які допоможуть жити для Божої слави.

Нам маліти, Ісусові зростати

Ми зможемо кожного дня жити для Божої слави, якщо будемо наслідувати принцип Івана Хрестителя: «Хто має заручену, той молодий. А дружка молодого, що стоїть і його слухає, дуже тішиться з голосу молодого. Така радість моя оце здійснилась! Він має рости, я ж маліти» (Ів. 3:30). Кожного дня треба жити так, щоб люди бачили Ісуса в наших учинках, а не наше горде «я».

Чи хочемо ми, щоб люди більше говорили про Христа, аніж про нас, дивлячись на наше життя?

Що необхідно робити, щоб цей принцип працював і в нашому повсякденному житті?

Говорити про Ісуса Христа більше, ніж про себе, своє хобі, політику й усе інше. Чим більше людина живе для Божої слави, тим більше вона буде говорити про Ісуса. Така людина буде бачити Бога в справах, які відбуваються з нею щодня. Прийняті рішення та практичні вчинки така людина буде зв'язувати з вічними цінностями. Фокусом вибору професії будуть нагороди в небі, а не глумне життя на землі. Одруження відбудеться тільки з однією метою – зробити свого партнера щасливим. Дітей подружжя народжуватиме для того, щоб вони прославляли Бога й мали вічне життя на небесах. Спілкуючись із людьми, такі християни будуть дотримуватися принципу: став себе нижче за інших. Їхня мова буде сповнена позитиву й позбавлена гнилих слів.

Апостол Павло – людина, яка жила для Божої слави, – казав: «Отаким похвалюся, а собою хвалитись не буду, хіба тільки своїми немочами. Бо коли я захочу хвалитись, то безумний не буду, бо правду казатиму; але стримуюсь я, щоб про мене хто більш не подумав, ніж бачить у мені або чує від мене. А щоб я через пребагато об'явлень не величався, то дано мені в тіло колючку, посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. І сказав Він мені: Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі. Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене. Томулюбю мені перебивати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний» (2 Кор. 12:5-10).

Коли людина слабка, їй потрібний Ісус Христос, необхідна сила Божа, а коли ми «на коні», тоді ми горді й поводимося так, ніби всі люди повинні нам кланятися. Автор Псалма 113 (114, 115) відкриває секрет, який допомагає йому жити для Божої слави: «Не нам, Господи, не нам, але Йменню Своему дай славу за милість Твою, за правду Твою!».

Світ говорить: бери від життя все, що можна. Бог говорить: живи для Моєї слави. Що виберемо ми?

Любомир ТУРЧАК.

Сімейний психолог-консультант, пастор євангельської церкви «Дім Божий».

м. Рівне.

Ризикуючи життям, він розповсюдив 100 тисяч Біблій у В'єтнамі

32-річний Бао, який працює в організації Open Doors USA у програмі розповсюдження Біблій, став віруючим 14 років тому, коли ще вчився в старшій школі. «Я думав, що життя не має сенсу, – згадував він. – Я почувався спустошеним і хотів покінчити життя самогубством. Мій дім був поруч з рікою, і я багато разів, проходячи біля неї, думав: «А що, коли я просто стрибну в ріку і втоплюся?».

Саме тоді друзі запросили його до церкви. Спочатку він ніяк не міг зрозуміти, чому вони такі радісні. Але одного разу під час поклоніння Бао відчув, що Дух Божий торкнувся його. «Моє життя повністю змінилося, у мене появилось бажання служити Йому, – згадує він.

В організації Open Doors USA кажуть, що Бао, батько двох дітей, розповсюдив понад 100 000 дитячих Біблій у В'єтнамі, ризикуючи життям.

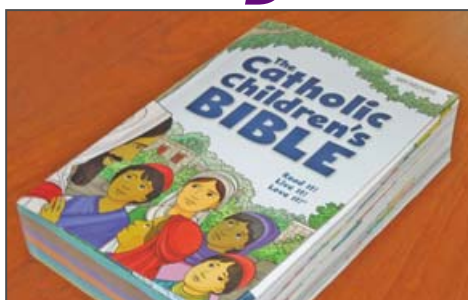
Ризик винагороджується, коли люди присвячують своє життя Христові, сказав він, і

розповідає, як шість років тому зупинився в домі одного місцевого чоловіка під час подорожі по країні і поділився з ним Євангелієм.

«Цей район був тихим комуністичним районом, – згадує Бао. – Вони не знали, що Бог є любов. Ось чому, коли Євангеліє прийшло до них, їх серця відкрилися». 20 людей прийняли тоді Христа.

Та коли влада дізналася про це, то під час наступного зібрання людей розігнали. Бао утримували в тюрмі увесь день. Біблії і християнські матеріали були конфісковані.

Влада погрожує припинити постачання

продуктів в цей район, якщо віруючі будуть продовжувати спілкуватися з людьми.

Напруга була дуже висока, тому Бао, щоб не нашкодити людям, покинув цей район. Однак вже 2016 року він приєднався до «Дитячого біблійного проекту» організації Open Doors USA.

«Коли я поширюю дитячі Біблії у великих

церквах, вони сприймають їх не тільки як подарунок, а й як матеріал для вивчення Божого Слова. Вони також використовують цю книгу для євангелізації. І я вважаю, що її вплив буде поширюватися», – говорить він.

«Слово Боже повинно бути доступним для людей. Дитяча Біблія – один із найпростіших способів для того, щоб люди дізналися про Бога. Я вважаю, що це праця сіяча. Ми сіємо, а Бог вирощує».

Християни у В'єтнамі піддаються жорстким переслідуванням, країна посідає 17-те місце у Світовому списку спостереження за гоніннями християн.

Зокрема, у липні цього року поліція напала на групу католицьких священиків і парафіян у провінції Тхуа Тхьєн Хюс після того, як вони спробували захистити хрест, зведений на території церкви.

ВЕКТОР ЩАСТЯ

Люди завжди намагаються поліпшити рівень життя. Бог створив нас з такою потребою – прагнути до внутрішнього і зовнішнього комфорту. Іншими словами, бути щасливими. Але будемо чесними – люди самі не зможуть знайти правильної відповіді на питання, що таке щастя. Це Бог застав у людину прагнення до щастя, тому без Нього неможливо сформулювати, що це таке і як досягається.

Один вчений сформулював це поняття таким чином: «Щастя – це коли людина ідентифікує себе з людиною, якою вона і є». Наприклад, якщо літній людині комфортно від того, що вона літня, то вона щаслива. Якщо ж вона мріє знову стати молодю, то вона нещаслива. Таке розуміння щастя може бути правильним лише частково. Тому що якщо грішнику подобається його гріх, і він хоче продовжувати в ньому жити, то такий стан не назвеш щастям, яке Господь мав на увазі, створюючи людину.

Людина створена як вічна, духовна істота, і кожному варто над цим задуматися. Бо коли ми опинимося перед вічністю, треба буде дати звіт про прожиті життя. Земне щастя, пов'язане з сім'єю, кар'єрою, грішми, спілкуванням, у таку мить ніяк не зможе стати достатньою підставою, щоб мати справжнє, повне щастя у відносинах з Богом.

Дуже важливо правильно пройти свою життєву дорогу – прагнути, мати, досягати всіх благословень, які пов'язані з життям на цій землі, – здоров'я, успіху у вихованні дітей, плодотворності в кар'єрі і суспільному житті, у розвитку своїх дарів і талантів.

У більшості християн є бажання бути щасливими. Люди приходять до Бога і очікують, що в їх житті відбудуться зміни – вони будуть зцілені, звільнені від боргів, вирішаться сімейні проблеми, зникнуть страхи, зміниться характер, щезнуть демони тощо. Писання говорить не один раз, що Господь Сам бажає, щоб подібні зміни відбулися в житті людини, але чи в цьому щастя? Що робить людину щасливою або нещасливою, радісною чи сумною, задоволеною чи незадоволеною?

Бажати правильного

Кожна людина до чогось прагне. Є ті, хто робить це активно, докладаючи багато зусиль. Є й ті, хто у своєму прагненні просто займає очікувальну позицію. Дуже важливо і правильно мати бажання, але ще важливіше – щоб це бажання відповідало волі Божій.

У Книзі Левит (10:1-5) описується історія, як Ааронові сини Надав та

Авігу принесли у своїх кадилах чужий вогонь перед Господом, котрего Він не велів їм приносити, і вони загинули на місці. Виходить, що мати прагнення і вогонь для досягнення чого-небудь – це ще не гарантія успіху. Не всяке бажання і спрага в людському серці – від Господа, і не всяке досягнення мети може забезпечити справжнє щастя.

Бог не дбає лише про те, щоб у нашому житті було хоч якесь служіння Йому; Його дуже турбує, щоб це було саме те, що Він Сам визначив для кожної окремо взятої людини. Якщо віруюча людина саме в такій позиції, то вона по-справжньому щаслива.

Якщо людина покликана до чогось, а займається іншим, вона ніколи не буде задоволеною. Якщо є правильна позиція і заняття, але при цьому неправильний мотив, то варто згадати про долю синів Ааронових Надава і Авігу. Коли ж заняття і мотиви правильні, але нема прагнення і вогню, щоб цим жити, то про яке щастя може йти мова?

У цьому світі два царства, дві духовні реальності. До примирення з Христом кожна людина жила в царстві темряви і мала прагнення і бажання, нав'язані мораллю і принципами цього царства. Коли ж вона покалася і прийняла Христа, всередині появились нові потреби, нові прагнення, можна сказати, вектор щастя змінився: «... що визволив нас із влад темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина» (Кол. 1:13). На жаль, багато хто не дбає про те, щоб вивчати закони Царства Світла, в якому опинився, і продовжують носити в собі старі уявлення про світобудову і жити зі старими цінностями.

Цінності в людському серці визначають вектор життя, напрямок, до якого людина буде прагнути, і цілі, які вона досягатиме. Вектор щастя в Царстві Світла спрямований назовні – любити, давати, служити. У царстві темряви також є вектор, але він спрямований на самого себе – одержувати, брати, мати. У цьому й полягає принципова різниця.

Наприклад, чому написано: «Не чинить перелюб»? Тому що чоловік

несе відповідальність перед Богом і перед законною дружиною, щоб зробити щасливим не тільки себе, а й ту, якій він це обіцяв одного разу. У цьому – гарантія стабільності шлюбу, вірності обітниці. Ось таке мислення любові спрямоване не на самого себе.

Коли ми переходимо в Царство Світла, стаючи християнами, то починаємо молитися, читати Біблію, ходити до церкви, вчитися в біблійній школі, а це все – ще не показник того, що ми усвідомили принципи життя в Христі. Коли ми читаємо: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життява, – це не від Отця, а від світу» (1 Ів. 2:15-16), то можемо розуміти, що пожадливість тіла, очей і гордість життява – усе це показник вектора, спрямованого в себе, людини, що живе егоцентричним життям. Письменник Володимир Соловйов якось сказав: «Проблема гордості не в тому, що людина цінує себе, а в тому, що вона не цінує інших».

Якщо християнин молиться тільки за себе, думає під час служіння про свій авторитет і враження, яке він справляє на слухачів, шукає своєї слави, хоче бути першим серед братів, то що про нього можна сказати? Він продовжує жити категоріями царства темряви. Ми повинні бути цінними у своїх очах, тому що Бог оцінює нас дуже дорого – ціною Крові Христа, але при цьому важливо цінувати тих, хто поруч, тому що за них заплачена така сама ціна.

Чоловік, який не хоче бути чоловіком, – це нещасний чоловік. Громадянин, який народився в Америці і не хоче бути американцем, – нещасний. Чоловік, який живе в Царстві Світла, будучи християнином, але постійно думає категоріями царства темряви, не буде щасливим християнином.

Ось чому деякі віруючі багато років просиджують лавки в церквах, але так і не пізнали благодаті життя з Христом в Його спілкуванні і присутності. Якщо їх інтерес – це вони самі, власні бажання і потреби, і вони не хочуть змінювати своє мислення, то хто їм може допомогти? Вони будуть нещасними.

Портрет невдахи

Багато хто хоче, щоб про них були високої думки, але хіба ми можемо когось змусити так думати? Виходить, що потреба є, а задовольнити її нема змоги. Багато хто хоче, щоб Бог змінив обставини в їх житті, але хто може змусити Бога?

Ось вам портрет невдахи – бажання і потреба є, а здійснення нема... І так роками. Роками люди хочуть, щоб їх любили, шанували, турбувалися про них, вирішували їх проблеми, і якщо цього не відбувається – то вони нещасні.

Людина не владарює над своїм життям, якщо її щастя залежить від когось іншого, якщо вектор її життя спрямований на саму себе. Коли вектор мого щастя спрямований від мене, то я все можу в Христі Ісусі, що зміцнює мене! (див. Фил. 4:13).

Коли ми приходимо в Царство Світла, то об'єктом любові стаємо не ми. Ми не спрямовуємо все на себе. Навпаки, від себе – щоб любити людей, служити їм, оцінювати їх заслуги, турбуватися про їх потреби, надавати своєчасну допомогу, прощати тим, хто нас образив, радіти за чийсь успіх... Якщо ми цього хочемо, то зробити це ми зможемо! Таким чином, ми стаємо ковалями свого щастя, тому що дарувати любов – це і є щастя. Якщо ж очікувати всього від інших, то це означає поставити себе, свої почуття, свій настрій в залежність від чийсь поведінки чи слів.

Кожен може бути щасливим

Згадаймо притчу про доброго самарянина. Священик і левит пройшли мимо того, хто потребував їх допомоги; не потратили ні час, ні фінанси, і пішли нещасними. Тому що знали Божі заповіді і не виконали їх. Ще нещаснішими в цій історії залишилися розбійники, які пограбували і побили подорожнього.

Здавалось би, вони забрали від нього щось матеріальне, але при цьому набули почуття вини і страх перед покаранням. А ось добрий самарянин пішов щасливим, тому що вектор його життя не був спрямований на його власну персону, і він зрозумів, що був потрібний, опинившись на правильному місці і в правильний час.

Сьогодні ми, як віруючі, можемо постійно мати таку можливість – бути щасливими. Бог для цього і торкнувся нас, тому що Він бажає, щоб через нас були благословенні інші: «Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй! Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця і перебуваю в любові Його. Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість! Оце Моя заповідь – щоб любили один одного, як Я вас полюбив!» (Ів. 15:9-12).

Коли ти потрібний людям, коли ти служиш Богові, коли виконуєш

покликання, ти знаєш, що робиш саме те, для чого призначений. Коли ти зосереджений на тому, що ти можеш зробити, Біблія говорить, що в тобі буде радість. Віра, яка рухається любов'ю, буде сильною і дієвою. Любов є тим факелом, який змушує віру діяти. Коли людина любить, вона діє.

Одного разу Біллі Грему сказали, що він дуже популярний в Америці і чому би йому не балотуватися в президенти США. На це він відповів, що не хоче зробити крок вниз зі свого служіння. Він несе Євангеліє, а це значно більше, ніж будь-яка економічна і політична влада.

Коли людина займає своє місце в Царстві Божому, у її серці є справжня радість: «А вмер Він (Ісус Христос) за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес. Через те відтепер ми нікого не знаємо за тілом; коли ж і знали за тілом Христа, то тепер ми не знаємо вже! Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, – стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:15-17).

Раб Ісуса

Розрізняють три типи рабів.

Рабі, які опинилися в рабстві не зі своєї волі. Вони страждають в цьому стані і хочуть з нього вирватися. До зустрічі з Богом ми всі були рабами гріха. Багато з нас ненавиділи цей стан, але не могли нічого вдіяти.

Слуги-найманці. Це люди, які перебувають у становищі рабів або службовців, тому що мають деяку моральну зацікавленість і уклали договір. За свою роботу вони одержують винагороду.

Рабі, які люблять тих, кому вони служать, і не хочуть залишати свого служіння, навіть якщо мають можливість бути вільними. Вони залишаються з господарями не від безвиході і не через оплату за працю, а просто так – з любові.

У Біблії читаємо, що апостол Павло називав себе рабом Христовим, і це був третій вид рабства. Він зустрів Ісуса, пережив Його доторк і добровільно схилився перед Ним.

Неможливо нікого змусити бути рабом Божим, якщо він сам цього не захоче. І не може людина захотіти бути рабом Божим, якщо вектор її життя спрямований на саму себе. Боже бажання – щоб ми одного разу вирости з дитинства і усвідомили, що покликані жити не для себе. Любов до ближнього – це видіме відображення любові до Бога, яка живе в наших серцях.

Денис ПОДОРОЖНИЙ.

Уроки старого пастора

Було це в одному зі штатів Америки. Один нещасний, безпритульний чоловік у дні Різдвяних свят під звуки чудових святкових мелодій сидів і просив милостиню біля входу в супермаркет.

Він знав, що робив. Добре відомо, що у дні свят, особливо християнських, люди жертвують охоче. Їхні серця розчулюються, стають м'якшими. Це все Божих рук справа! Так і сталося. Одна молода, вродлива і багата жінка, побачивши жебрака, рішуче вивернула свій гаманець і висипала йому весь дрібязок: усе до цента!

Через кілька днів вона

виявила зникнення своєї обручальної діамантової каблучки – пам'ятного подарунка коханого чоловіка.

Засумувала дамочка. Прокручуючи подумки, як у кіно, минулі дні, вона почала згадувати. Пригадала, що каблучку вона необережно поклала у гаманець. І, ймовірно, разом із дрібязком коштовність дісталася жебракові.

Згадавши це, дама негайно повернулася до того магазину. І що вона бачить? А бачить вона знайомого бездомного жебрака, який, упізнавши її, із широкою усмішкою протягнув дорогу каблучку. Жінка розридалася.

Про цю історію дізналась уся Америка. Її опублікував чоловік тієї жінки у соцімережах. Був організований збір коштів по всій країні для цього безпритульного. Люди, зворушені

чесністю жебрака, за короткий час пожертвували суму, достатню для придбання будинку! Бог дав шанс тій людині почати нове життя.

Коли в жебрака запитали про мотиви його вчинку, він розповів наступне: один з його дідухів був пастором євангельської церкви і вчив свого онука віри, добра і чесності.

Кілька уроків із цієї зворушливої історії можна взяти усім нам. Перше: не варто класти в гаманець із дрібязком свої діаманти. Або навпаки – варто. Друге: подавайте людям, які просять милостиню, із легкістю! «Хліб свій пускай по воді». Третє: говоріть рідним і близьким про віру, Бога, Христа і Його вчення. І останнє: сійте «розумне, добре, вічне». І настануть жнива!

Павло МИНАЄВ.

Ворожба - результат бунту

За великим рахунком, ми живемо в бунтівному суспільстві, яке свідомо відкинуло праведне Боже правління в Особі Ісуса Христа, у результаті чого все наше суспільство просякнуте ворожбою. Де б ви не зустріли бунт, ви можете виявити ворожіння.

Фактично, ворожіння – це релігія грішної людини. Ви знайдете її в усіх народах. Вона набуває різних форм, але має певні спільні риси, які можна виявити у всіх так званих примітивних релігіях. Ціль ворожіння – контроль. Є певні сфери, які люди намагаються контролювати за допомогою ворожби.

По-перше, вони намагаються підкорити своєму контролю сили природи. У багатьох народах є так звані «заклинателі дощів», які за допомогою ворожби намагаються регулювати опади. Або ж ворожити, які намагаються контролювати врожай і родючість землі. І всі ці люди рвуться до влади і контролю.

По-друге, вони бажать контролювати

здатність народжувати дітей. Ось що розповідав знайомий вчитель Біблії Дерек Принс: «У 1987 році ми з дружиною відвідали велике зібрання в північно-західній частині Замбії, на якому зібралося близько семи тисяч африканців. Мабуть, переважна більшість з них, якщо не всі, були постійними членами церков. Ми молилися за найрізноманітніші проблеми, і одна з наших молитов була за безплідних жінок, які хотіли, але не могли мати дітей. Близько 200 жінок зібралися перед нами. Мій перекладач, який дуже добре знав свій власний народ, попросив нас не молитися доти, поки він не задасть одне запитання. Він запитав цих жінок: «Скільки з вас зверталися до знахарів за зіллям від безпліддя?». І лише дві жінки із 200 не підняли своїх рук. Це дало мені якесь уявлення про той вплив, який мають ворожити і знахарі в деяких областях Африки і Азії».

По-третє, ворожба змушує людей робити те, що від них хочуть. Наприклад, змушує чоловіка одружитися з певною жінкою. І сила, яка стоїть за пошуком контролю, завжди надприродна і зла. Ніколи не думайте, що лише Божа сила може бути надприродною. Диявол має у своєму розпорядженні достатньо надприродної сили.

ВІРУЮ

Денис ПОДОРЖНИЙ

Битва під небесами

«... Щоб нас сатана не перехитрував, – відомі бо нам його задуми!» (2 Кор. 2:11). Частіше за все, люди, котрі не вірять, що є диявол, не вірять і в існування Бога. Вони знають, що є якась нечиста сила, але не можуть ні зрозуміти її, ні описати. Для християн діла диявола досить зрозумілі. Коли ми добре знаємо оригінал, тоді легко розпізнати всяку брехню і фальш. Професіонал легко відрізняє підробку від цінної картини. Фаховий касир завжди відрізняє фальшиву купюру від справжньої. Щоб зрозуміти, що таке зло, не потрібно в нього занурюватися, як вважає дехто. Щоб дізнатися, який жажливий гріх, не треба пізнати його словна. Народу Божому належить знати Бога, тоді він розумітиме, що істинне, а що – неправдиве: «Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ» (1 Ів. 5:4).

Коли ми говоримо про демонічні сили, то повинні зрозуміти, що не треба впадати в крайнощі. Одна з них – дозволяти страху впливати на нас. Друга крайність – повністю ігнорувати існування сатани, перевищувати власні здібності.

Коли я був підлітком, якось ми з другом гуляли увечері. Раптом дорогу нам перегородив маленький хлопчик і попросив закурити. Ми відмовили йому, тоді він покликів нас за кут, щоб розібратися. Як тільки ми звернули за кут, назустріч нам вийшли чотири здоровенні «шафи»: «Ви що? Маленьких ображаєте?! Ану, поговоримо...» Словом, додому я прийшов босий.

Цей маленький хлопчик був такий самовпевнений не тому, що був сильний, а тому, що за кутом чотири «шафи» його прикривали.

Бог нас прикриває. Він – наша сила, наш захист. «Господне Ім'я – сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний» (Пр. 18:10).

Апостол Павло говорить: «... відомі бо нам його (диявола) задуми» (2 Кор. 2:11). Віруючі люди не повинні жити в незнанні про ці речі. Більша частина людей, які опиняються під владою сатани і віддають своє життя під контроль демонам, чинять це через своє незнання. А коли опиняються під демонічним контролем, то багато з них починають жалітися, що чують голоси, відчувають чийсь присутність, хворіють на незрозумілі для медицини недуги...

Людина не розуміє, чому раптом змінюється настрій, було добре і враз стало погано. У такому стані вони чинять те, про що потім жаліють. Усі ці речі засвідчують: існує не лише фізичний світ. І в цьому світі є дороги, що ведуть до рабства

Східні єдиноборства

Люди, які колись були пов'язані зі східними єдиноборствами, добре це розуміють. Кунг-фу, йога, ушу тощо – це не фізкультура. Тібетські монахи, які займаються цим, тренують не тільки тіло, вони віддають цьому свій дух і душу. Вони повністю відкриті для того, щоб демонічні сили використовували їх. Тому заздалегідь знають, якого удару завдасть противник, де його слабе місце. Їх інтуїція доведена до максимуму, і це – не природне людське знання, це демонська сила.

Ворожити і провісники майбутнього
«Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник...» (5 М. 18:10).

Багато людей опиняються в диявольських сітках просто через дурість. Хтось хотів повернути чоловіка і пішов до ворожки, хтось хотів вилікувати дитину і пішов до гіпнотизера. Були часи, коли люди приносили в жертву своїх дітей.

Нині також існують всякого роду обряди посвячення. Дорослі люди не тільки самі приносять свої душі

сатані, а й, що ще гірше, ведуть дітей до ворожитів, цілителів і чарівників. Зверніть увагу, що всі вішуні і провісники говорять про всякого роду речі, які не пов'язані з духовним життям людини, як-от одруження, розлучення, успіх в бізнесі, смерть. Жодна вішунка не передбачила людські зустрічі з Богом, хрещення Духом Святим, народження згори, служіння в церкві. Тому що вони служать дияволу, а він ніколи нічого подібного людям передбачати не буде.

Одного разу вішунка підійшла до мене й сказала, що хоче розповісти мені про моє майбутнє. Я відповів, що теж можу розповісти про неї. Вона дуже здивувалася. Я розгорнув книгу Об'явлення і сказав, куди вона піде, якщо не покається, – про майбутнє таких людей говорить Біблія.

Люди прагнуть багатьох речей. І всі ці прагнення мають одну ланку – вони не можуть наситити по-справжньому. Немає такої суми грошей, яка б задовольнила людину. Немає такого рівня успіху, досягнувши якого людина вгамовується. Вірюча ж людина, яка живе з Богом, не може знати своє майбутнє в усіх деталях, але вона задоволена усвідомленням того, що Бог сказав: «Я з тобою!». Ми не знаємо, що буде завтра, але знаємо, що що б не трапилося, Бог не залишить нас. «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть» (Мт. 5:6).

Окултна література, амулети, обереги

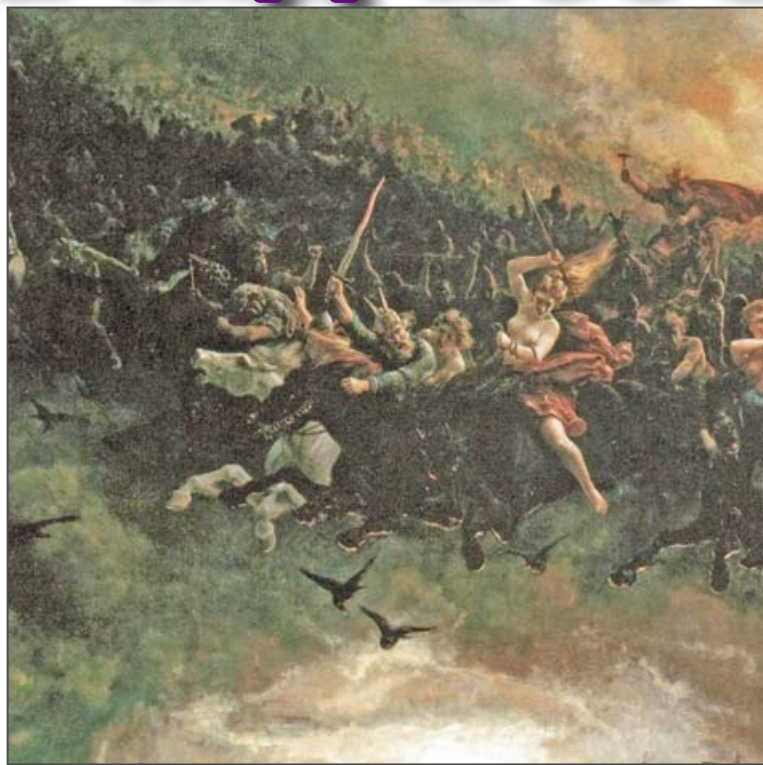
Я виріс в сім'ї, де дуже цінували книги. Та незабаром після того, як я увірвався, я виявив, що мій дід запозичив всякого роду інтелектуальним, інформаційним і духовним непотребом – книгами, пов'язаними з окултизмом, східною містикой тощо. І я просто знищив усе, що вважав нечистим. Це був сміливий вчинок. Дехто порекомендував би здати це в макулатуру, але я не хотів, щоб хтось витягнув це з купи і пішов у пекло.

Багато людей тримають вдома амулети, привезені з туристичних поїздок, не вважаючи за потрібне дізнатися, що вони означають. І в результаті зберігають різні сатанинські тексти, написані гарними ієрогліфами Китаю або чудернацькою в'яззю на папірусах Єгипту. Це можуть бути також статуетки з Африки, Бразилії, Південної Америки.

В Середній Азії і досі багато хто вірить, що якщо надіти «кузмінчок» – це така чорна намистинка з білим очком – то це захистить від вроків. Але це не захищає, а навпаки, дає місце демонським силам, тому що людина починає надіятися не на Бога, а на щось інше. Диявол нічого не робить просто так, усі його нібито ефективні послуги в кінцевому результаті коштують дуже дорого.

Гороскопи

Мене завжди дивувала віра в гороскопи. Чомусь людям важко взяти кілька різних газет і побачити, що при одних і тих же зірках і датах дуже сильно відрізняються передбачення. Якось я запитав редактора однієї

газети, за якими таблицями вони розраховують прогнози. Вона чесно відповіла, що ніяких таблиць нема, а все, що публікується, вона вдумує сама. Цікаво, що люди вірять і пишуть вдячні листи в редакцію.

Гіпноз

Кого Біблія називає заклиначами? Можна припустити, що це гіпнотизери, тобто люди, які придушують волю людини, заворожуючи її, навіязуючи їй певні дії. Хтось звертається до них за допомогою, щоб звільнитися від алкоголю чи наркотиків, не знаючи, що занурюється в ще глибше болото.

Спіритизм

У дитинстві багато людей пробували викликати духів померлих за допомогою тарілки. Через такі ось «жарти» диявол заманює людей. Нам треба вчити дітей, що це сатанинські забави. Адже це ніколи не залишається без наслідків.

Найперша битва

Сатана не завжди був сатаною. Він був ангелом, створеним Богом. Це важливо знати для розуміння того, що природа Бога відрізняється від природи диявола не лише моральністю, а й властивостями. Ангели не такі, як Бог, вони не всюдисущі, не всемогутні. Спочатку сатана був херувимом. Є кілька місць в Біблії, які говорять про це. Він був створений як херувим, зоря досвітня – Люцифер. Його завданням було займатися хором, прославляти Господа. Він служив Богові, але в якусь мить загордився. Він вирішив, що зійде на небо і буде подібний до Всевишнього. І як тільки його серце наповнило гордість, Бог скинув його. Однак він захопив з собою третину всіх ангелів. Утворилося два царства: царство світла і царство темряви.

І Люцифер набув вже інші імена: «сатана» – з євр. «противник, ворог»; «диявол» – з гр. «наклепник»; «злодій» – «Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити» (Ів. 10:10); «душогуб» – «Він був душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить за свого, – бо він неправдомовець і батько неправди» (Ів. 8:44).

Уявіть собі двох друзів, які посварилися і стали ворогами. І один з них дуже сильний фізично, інтелектуально, політично впливовий, а другий – слабкий, однак хитрий і обманщик. Коли сильний вирощує сад з прекрасними деревами і квітами, його ворог нічого не може вчинити проти господаря. Але він може прийти вночі і потоптати квіти. Він може посіяти бур'ян. Так само й сатана – він

не може атакувати Самого Бога, але може завдати шкоди творінню Божому, людині. Ось чому Біблія говорить, що він душогуб з самого початку. Його природа, повна ненависті до людини, будується на ненависті до Бога.

Диявол прийшов у цей світ легально, тому що людина дала йому право і місце. Людина повинна була слухатися Бога, але не послушалася. І випустила цю силу гріха, яка зсередини підштовхує її виконувати волю і забаганки сатани. Ось чому вчинити гріх завжди дуже просто – досить не послухатися Бога... «Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12).

Вирішальна битва Ісуса Христа

Ісус прийшов у цей світ як Людина, Він народився в тілі, але не впадкував гріховну природу, тому що народився надприродно від Духа Божого. Диявол багато разів спокушував Ісуса, тому що в Ньому було людське тіло. Він показав приклад, як можна відверто протистояти сатані. Він не говорив: «Згинь, нечиста сило, згинь!», а взяв Слово Боже і протистояв саме Ним. В один момент удар прийшов через близького для Ісуса чоловіка – через Петра, який вмовляв Господа: «Хай не трапиться цього з Тобою, не йди в Єрусалим, не вмирай! Не треба!». Міркуючи по-людськи, Петро не розумів, що в цю мить сатана через нього намагається спокусити Ісуса.

У Гетсиманії в Ісуса була ще одна битва. Коли Ісус молився, Йому було дуже тяжко, тому що всі сили пекла згуртувалися проти Нього. Він просив учнів, щоб ті молилися разом з Ним – молитва дає силу для перемоги над дияволом. Біблія говорить: «Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16). Ісус молився: «Отче Мій, коли можна, нехай обміне ця чаша Мене...» Йому було страшно, тому що Він усвідомлював, що з Ним відбудеться. Але Він зібрав Свою волю і покоровив її Богові. Його напруга була такою, що піт падав, як краплі крові. Лікарі кажуть, що таке буває лише в стані стресу, коли капіляри тріскають всередині потових залоз. І при такому високому тиску Він вистояв.

На хресті в Нього також були спокуси. Його просили зректись, просили явити чудо. Його принижували, але Він виграв усі битви, і тому міг сказати: «... бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має...» (Ів. 14:30).

Життя в боротьбі

«Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків,

проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12).

Сатана не одиночка, він сам всіх не атакує. У нього є багато демонічних помічників. Існує багато шляхів, через які людина може дати місце дияволу. Тому й написано: «... і місце дияволу не давайте!» (Еф. 4:27). А значить, що це можливо.

Коли Ісус був на хресті, це була справжня битва. До останньої миті Він, будучи здатним підняти легіони ангелів Божих на Свій захист, не зробив цього. Ніхто не може звинуватити Його в нечесній боротьбі. Сам на сам в цій сутичці, Він переміг сатану.

Писання говорить, що Ісус зійшов у пекельні місця землі і позбавив сили того, хто має владу смерті, тобто диявола. Він взяв ключі від пекла і смерті. Він воскрес із мертвих, смерть не могла втримати Його. А воскреснувши з мертвих, Він Своєю кров'ю приніс нам прощення і придбав вічне відкуплення.

Ми були рабами, але Він відкупив нас і дав силу перемагати. «Він же промовив до них: «Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка. Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіонів, і на всю силу ворожу, – і ніщо вам не зашкодить» (Лк. 10:18-19).

«Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовність Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже» (Еф. 6:11-17).

«І вони його перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті! Через це звеселися ти, небо, та ті, хто на нім пробуває! Горю землі та морю, до вас бо диявол зійшов, маючи лютість велику, знаючи, що короткий час має!» (Об. 12:11-12).

Писання говорить, що є ще час, коли сатана може щось робити... Він спокушає народи, намагається обманювати людей. Відкриваються окултні крамниці, поширюється порнографія і розпуста, люди занурюються в різноманітні вчення, як-от рейки, реінкарнація, трансцендентальна медитація і т. д.

Триває духовна боротьба за розум людей. Кожна людина повинна усвідомити: їй не обов'язково ставати жертвою духовної війни. Можна стати переможцем. Для цього потрібно покоритися Богові і не давати місця дияволу: «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, – то й утече він від вас» (Як. 4:7).

Якось до відомого проповідника Лестера Самрала прийшов син і сказав, що в його кімнаті сатана. Самрал пообіцяв синові, що піде молитися з ним, щоб вигнати сатану, але спочатку він очікує відповіді на питання: «А як він там опинився?».

Щоб не дати місця дияволу, треба бути уважним до того, що ми читаємо чи дивимося, у що ми віримо. Навіть серед віруючих людей є такі нещасні, які досі хвилюються, якщо чорна кішка перебіжить їм дорогу, розсиплеться сіль або хтось виїде назустріч з порожнім відром. Як це нерозумні і нещасні вірування! Який нещасний цей світ без Бога. Значно легше жити з Ісусом! Радіти, насолоджуватися і бути переможцями!

ВІРУЮ

П'ЯТЬ ВІЧНИХ ПРИНЦИПІВ ПОБУДОВИ ЩАСЛИВОЇ СІМ'Ї

Благочестиві сім'ї – фундамент будь-якого духовного суспільства, а благочестиві діти – це благословення, якого прагнуть чи не всі батьки. Як же створити благочестиву сім'ю? Складно давати конкретні поради з питань виховання і порядку в сім'ї, тому що жорсткі і безумовні правила дуже важко сприймаються.

Методи, які працюють з певними дітьми і конкретними сім'ями, в інших не будуть мати такого ж ефекту. Поради від молодих батьків не особливо сприймає старше

покоління. Водночас батьки старшого гарту повинні враховувати, що сьогодні діти виховуються в культурі іншій, ніж попередні покоління. Та попри складність завдання

існують п'ять вічних принципів, яких варто дотримуватися, якщо ви справді готові творити щасливу сім'ю.

Благочестиві сім'ї починаються з благочестивих шлюбів

Дуже важливо починати з правильного розуміння інституту сім'ї: Бог – за сім'ю і за нас. Відносини Трійці – це відносини сім'ї, і в Писанні чітко висвітлене бажання Бога розширювати цю сім'ю.

Сім'я починається зі шлюбу чоловіка й жінки. Шлюб – це заповіт Бога, ідея Бога, а не просто хороша думка, що колись когось осінила. В епоху, коли шлюб вважається якимсь загальною явищем, але тільки не постійним, непорушним, таке заповіт стає головною складовою створення якісного фундаменту для благочестивої сім'ї.

Відповідальність за виховання благочестивих дітей лежить на батьках

Бог сказав першій сімейній парі: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею...» (1М. 1:28). Оскільки людина була створена за образом Божим, людське потомство також мало бути відтворене за Його образом. Цей Божий принцип не змінився. Це велика відповідальність, яку Бог поклав на подружні пари. Немає нічого важливішого, ніж

виховання дітей в любові до Бога. Це не просто божественний заклик, це повеління. Завжди існує небезпека того, що пари, можливо, неусвідомлено, вважають своїх дітей тягарем для себе, що накладає обмеження на їх особисті плани і життя. Реальність така, що, порівняно з вічністю (і, будемо чесними, порівняно з тривалістю життя дорослої людини), час, затрачений на виховання дитини від народження до зрілості, дуже короткий. У ці роки вплив, який батьки мають на своїх дітей, позитивний чи негативний, – безмірний. Слово говорить: «Привчай юнака до дороги його, і він, як по-старіється, не вступиться з нею» (Пр. 22:6). Пам'ятайте: будь-які ваші дії в ролі батьків вплинуть на вашу дитину. Окрім того, християнська подружня пара завжди повинна пам'ятати, що на них лежить персональна відповідальність виховати і виростити своїх дітей в любові до Господа. На жаль, чимало пар складають з себе цю відповідальність і намагаються покласти її на своїх церковних лідерів і церковні громади в цілому.

Дисципліна в благочестивій сім'ї

Багатьом людям складно жити в послушності Богові, якщо вони спочатку не були навчені слухатися своїх батьків.

Люди часто ставлять знак рівності між дисципліною і покаранням, але це не тотожні поняття. Чоловік з дружиною мають бути однодумцями щодо дисципліни у своїй сім'ї для забезпечення безпеки і захисту. До покарання слід вдаватися лише тоді, коли діти грубо знехтували чіткими вказівками своїх батьків з приводу того, робити чи не робити що-небудь.

Підтримання правильних стосунків

Дуже важлива сімейна цінність полягає в тому, що батьки не сваряться і правильно ставляться один до одного. Тоді дитина з раннього віку вчиться правильно вирішувати конфлікти. Потрібно спокійно обговорювати суперечливі питання і молитися про них «біля сімейного вівтаря», і саме так вони будуть найкраще врегульовані.

Сімейна молитва

Можливо, це звучить банально, але це правда – сім'я, яка молиться разом, залишається разом. Батьки повинні молитися як обоє, так і разом зі своїми дітьми. Це основа сильної і щасливої сім'ї в безбожному світі.

Сім'ї, які моляться разом, долають труднощі і зростають разом, залишаються разом і сяють, як яскраве світло в темному і спотвореному світі.

IESHUA.ORG

Штучне щастя – наркоманія XXI століття

Коли у вас є дорога машина, красиві речі, власний будинок та інші символи статусу, ви починаєте почуватися так, ніби піднімаєтеся на рівень вище над тими, хто всього цього не має.

Ви дивитеся на сусіда з дешевою машиною і думаєте, що це тому, що ви такий крутий, а він – злидар і невдаха. І думка про те, що він дивиться на вас знизу вверх, зігриває вам серце і допомагає зрости у власних очах. Ваша самооцінка підвищується.

Якщо ж у вашого сусіда машина крутіша, ніж ваша, це знижує вашу самооцінку. І тоді для вас вихід тільки один – при першій же нагоді ви спробуєте повернути собі перевагу. І мова не тільки про машини. Цей процес нескінченний.

Шарль де Монтеск'є, письменник і філософ, якось сказав: «Якби ми просто хотіли бути щасливими, досягти цього було б легко; але ми хочемо бути щасливішими за інших людей, а це майже неможливо, оскільки нам завжди здається, що інші щасливіші за нас».

У гонитві за штучним щастям люди перетворюються на наркоманів, які за всяку ціну будуть підтримувати свою цінність в очах оточення. Вони купують новий телефон, змінюють машину, купують дорогі джинси і дорожні меблі в будинок – на випадок, що хтось прийде в гості, вони користуються неодмінно дорогими парфумами, щоб підкреслити свій смак і вишуканість. Але оскільки це коштує дуже дорого, нерідко люди з пафосом – це люди з великими боргами.

Вони без вагань сідають на кредитну голку в гонитві за щастям. Найстрашніше для них – це опуститися до рівня тих, кого вони вважають нижчими за себе. Щоб підтримувати свій неіснуючий статус, вони витрачають величезні гроші на всі речі, які підтверджують його.

Коли щось не вписується в статус, вони всіляко це приховують. І навпаки, те, що підкреслює статус, всіляко афішують. Так, наприклад, відпочинок в п'ятизірковому готелі буде обов'язково згаданий в соцмережах. А тризірковий готель буде всіляко приховуватися.

Життя таких людей перетворюється на обман. Вони обманюють не тільки інших, але й себе. Вони впевнені, що дійсно належать до того статусу, який імітують, і всіляко ігнорують той факт, що їхній статус – це результат боргів, за які вони будуть розплачуватися все життя.

В якийсь момент життя, коли банки більше не дають грошей і джерело радості і щастя зникає, вони впадають в глибоку депресію. При цьому зазвичай звинувачують у всіх своїх бідах

ті самі банки, уряд, важке життя і роботодавця, який несправедливо занижує зарплату. Єдина людина, яку вони ніколи не стануть звинувачувати, – це вони самі. Адже все, що вони хотіли, – це просто бути «як усі» і брати від життя все.

Та ось що сказав про це Генрі Форд: «Мені нема чого зупинитися в дорогому готелі, тому що я не бачу сенсу переплачувати за непотрібні мені надмірності. Де б я не зупинився, я – Генрі Форд. І я не бачу великої різниці в готелях, адже і в найдешевшому готелі можна відпочити не гірше, ніж в найдорожчому. А це пал'то – так, ви маєте слухність, його носив ще мій батько, але це не має ніякого значення, адже і в цьому пальто я все одно – Генрі Форд. Мій син, це молодий і недосвідчений, тому боїться, що подумують люди, якщо він зупиниться в дешевому готелі. Я ж не турбуюся, що оточення подумає про мене, тому що знаю собі справжню ціну. А мільярдером я став тому, що вмів рахувати гроші і відрізняти справжні цінності від фальшивих».

Обов'язок як похідна любові

Сьогодні рідко можна зустріти людину із розвиненим почуттям обов'язку. Суспільні відносини, політична атмосфера останніх років, безкарність та вседозволеність сформували генерацію людей, які не задумуються над цим, не мають в цьому потреби.

Звисоких трибун ми часто чуємо про «обов'язок». Проте зазвичай це не більш ніж декларації чи гучні гасла лідерів політичних, громадських чи релігійних організацій, ціль яких – переконати, викликати прихильність, схилити на свій бік.

У другому листі до Божого служителя Тимофія апостол Павло прирівнює християнина до військовообов'язаного та навчає: «А ти терпи лихо, як добрий воєн Ісуса! Бо жоден воєн не в'яжеться в справі життя, аби догодити тому, хто військо збирає» (2Тим. 2:3-4).

Спосіб життя воїна, незалежно від того, у римському він легіоні чи в полку Ігоревім, у козацькій чи в повстанській армії, відрізнявся від способу життя пересічного громадянина. Насамперед – його посвяченням державі, інтересам суспільства та визнанням авторитету воєначальника. Згаданий текст зі Слова Божого вказує, що християнин повинен бути, як воєн – з високим почуттям обов'язку та нескореним духом.

У Першому посланні до коринтян апостол Павло вказує на один із найголовніших обов'язків, який Бог поклав і на Церкву загалом, і на кожного окремо взятого християнина: «Бо коли я зв'язую Євангеліє, то нема чим хвалитися мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не зв'язую Євангеліє!» (1Кор. 9:16). Людина може претендувати на визнання якихось заслуг та додаткову винагороду, коли проявляє ініціативу та особливу активність. Проте коли її дії входять в коло її обов'язків, то тим нікого не здивуєш.

Апостол Павло саме так говорить про проповідь Слова Божого. Він зазначає, що в наших стараннях та зусиллях досягнути

Словом людей Бога не здивуєш, Його чи не найбільше цікавить наше ставлення до справи та до Нього, чи є в усьому цьому тільки почуття обов'язку, а чи воно викликане любов'ю. Тому апостол продовжує: «Тож коли це роблю добровільно, я маю нагороду; коли ж недобровільно, то виконую службу доручену» (1Кор. 9:17).

Коли у відносинах між людьми чи людьми і Богом залишається обов'язок без прихильності, без симпатії, то він веде до морального виснаження, бо життя за принципом «не хочу, але мушу» з часом починає згасати.

У притчі про блудного сина (Лк. 15) більше звертається увага на молодшого з синів, який залишив батька, зрікся своїх синівських обов'язків, скористався лише правом на частку отцівського майна, яке згодом розтратив своїм розгульним та розпусним життям. Проте важливо звернути увагу на реакцію старшого сина на вияв батьківської любові до блудного сина: «Скільки років служу я тобі і ніколи наказу твого не порушив, – ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями потішився я» (Лк. 15:29).

Син нарешті зізнався, що йому постійно чогось не вистачало. Він багато років жив з глибоким почуттям обов'язку, яке перетворилося на буденне виконання робіт, завдань, розпоряджень, а батьківська любов уже не досягала його серця.

Батько відповів на його незадоволення: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє – то твоє!» (Лк. 15:31). Тобто дав йому зрозуміти, що він сам за своїми обов'язками став втрачати відчуття того, що його люблять і що він наділений у батьківському домі правами та можливостями.

У природі не існує обов'язків без прав і навпаки, і це черговий раз стверджує згадана оповідь. Тому аби виконання обов'язків перед Богом не стало для нас машинальним та обтяжливим дотриманням якихось правил, пам'ятаймо: якщо Бог від нас чогось вимагає, то водночас Він нам щось і дає. І якщо Господь хоче, щоб ми Його любили, то нагадає, що Він перший нас полюбив і любитиме вічно.

Ігор КРОЩУК.

Про святкування Різдва 25 грудня

Верховна Рада України прийняла законопроект № 5496, яким встановлюється вихідний день 25 грудня, коли християни, які живуть за григоріанським календарем, святкують Різдво Христове. З цього приводу у мережі почали ширитися чутки і фейкова інформація. Отож що нам варто знати про новий вихідний день.

Не буває католицького, православного чи протестанського Різдва. Є одне Різдво Ісуса Христа, яке весь світ святкує 25 грудня.

Але в деяких християн 25 грудня припадає на теперішнє 7 січня. Це церкви, які живуть за старим стилем (юліанським календарем). Більшість християнського світу живе за григоріанським календарем. Серед православних церков більшість (9 з 14) користуються григоріанським календарем, а тому святкують Різдво 25 грудня. Виняток становлять: Російська, Польська, Єрусалимська, Сербська та Грузинська церкви. Ці церкви святкують Різдво за старим стилем, тобто 7 січня.

Український Парламент цим законом висловив свою повагу до права релігійних організацій на самостійність у віроповідальних та догматичних питаннях, а тому всі інсинуації, що начебто влада збирається нав'язувати церквам спосіб відзначення релігійних свят, не відповідають дійсності.

Насправді Верховна Рада України

продемонструвала, що вона реально піклується про можливість максимальної реалізації прав і свобод своїх громадян, а тому дає можливість громадянам України вільно дотримуватися своїх релігійних переконань. Відтак сотні тисяч римо-католиків, лютеран, реформатів отримають можливість мати вихідний день відповідно до своїх церковних традицій.

Питання переходу на новий календар залишається винятково в компетенції релігійних організацій. Церкви мають самі вирішити для себе це питання.

Офіційний вихідний день 25 грудня – це важливий фактор консолідації. Це питання не роз'єднує, як кажуть деякі опоненти цього законопроекту, а навпаки, об'єднує українців різних релігійних традицій, а також українців з іншими європейськими націями.

Встановлення вихідного дня для Різдва Христового за григоріанським календарем цілком логічне в контексті Європейської інтеграції.

PICU.

ЩОНЕДІЛІ о 17.30 Церква християн віри євангельської, м. Прага
ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700
<http://fb.com/chverp/> Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

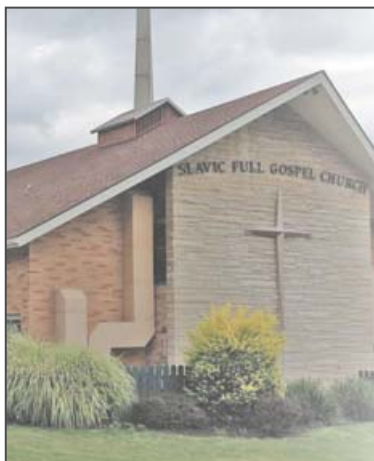
Церква «ВІФАНІЯ»
м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)
НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»
м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)
НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:
Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ
І програма Українського радіо:
ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»
ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Промінь» — передача для дітей «Стежинка»

Дорогі друзі!
Передплата-2018 розпочалася. На жаль, у зв'язку з тим, що протягом 2017 року тричі зростала вартість поштових і друкарських послуг, ми змушені дещо змінити вартість передплати.
Умови передплати:
один примірник – 150 грн. за рік;
20 примірників – 950 грн. за рік;
40 примірників – 1200 грн. за рік;
100 примірників – 1650 грн. за рік.
Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників. Кошти можна переказати на рахунок:
26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)
або поштовим переказом на адресу:
Карпук Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)
Наші газети можна отримувати на "Новій пошті" за умови замовлення від 500 примірників.
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH
СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ
Запрошуємо на богослужіння:
НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00
ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)
5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147
+1 (440) 570-81-45
(пастор Євген Ілліч Пилипів)

Церква «Спасіння Боже»
Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)
ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-3 «Renfe» El Pozo
Телефон: № 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ВІРІУ
УВАГА
Щонеділі о 8:00 та о 15:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:
БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.;
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ, – 10, 17 год., СЕРЕДА – 19 год.

Львівська область:
РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНІГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:
КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
М. САРНИ, вул. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:
вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садиба); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:
вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.
Сумська область:
КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницький: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:
ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. ГРИМАНІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:
ЛЮБОМІЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.
ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»); (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ
Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

ВІРІУЮ
№ 12 (227)
грудень 2017 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.ua>

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.